

[Thorkil Kristensen.]

Vi må derfor have vor opmærksomhed meget stærkt henvendt på dette problem, ikke mindst fordi denne flygtningelov snart skal til revision.

Må jeg konkludere mine bemærkninger om Londonkonferencen i følgende.

Vi talte i London naturligvis — det var vor opgave — særlig om de aktuelle ting. Vi talte om i morgen og i overmorgen. Derover må man naturligvis ikke glemme det lange sigt, og her er der jo praktisk talt enighed i Danmark om, at selvbestemmelsesretten må være den gældende. Men skal det være en realitet, er det jo afgørende, at det danske kulturelle og politiske arbejde derne i landsdelen kan få lov til at foregå i frihed og uden frygt. Alt tyder på, ikke mindst den sidste valgkamp, at den dansksindede befolkningsdel nu går ind i en meget vanskelig periode, vanskelig af mange grunde, fordi den kommer ud for et stærkt tryk, og fordi den økonomisk er belastet, idet Tyskland og ikke mindst det flygtningeoversvømmede Sydslesvig er fattigt. Her er Danmark forpligtet. Vi er forpligtet af vore officielle noter og andre tilkendegivelser, men vi er også forpligtet, fordi det, uanset hvad det endelige resultat bliver, er den danske kulturs forposter, det drejer sig om, og vi er sammen med England og andre demokratiske lande forpligtet, fordi det drejer sig om demokratiske frihedsrettigheder for en del af Europas befolkning.

Må jeg konkludere i, at disse forpligtelser samler sig om to ganske konkrete ting. For det første: politisk er det vor pligt at tale den dansksindede befolknings sag, når den ikke kan få sine rettigheder respekteret; der er desværre grund til at tro, at der ofte bliver grund til at tale dens sag. For det andet: vi er økonomisk forpligtet, for opgaverne er store med skoler og meget andet, og ingen kan ved betragtning af historiens løb være i tvivl om, at det tyske arbejde vil få al den økonomiske støtte det har brug for. Det bør ikke kunne siges, at det danske arbejde må give op, fordi det ikke får den fornødne støtte herfra.

Jeg vender mig så til statsfinanserne.

I sin åbningstale sagde den højtærede statsminister bl. a., at det ville være rigtigt i den nærmeste tid fortsat at søge tilvejebragt et overskud på statsfinanserne. Dette synspunkt kan vi tiltræde, idet det så naturligvis må være en forudsætning, at de skatter, man opkræver til dette formål, også anvendes til konsolidering, at de ikke efter nogen tids forløb blot bliver brugt som påskud til at gennemføre udgifter, således

at det ikke bliver konsolidering, men nye udgifter, der bliver konsekvensen. Vi kan tiltræde dette konsolideringssynspunkt, fordi det betyder, at man erkender, at vi foreløbig må holde igen på strømmen af købekraft.

Men så siger den højtærede statsminister lidt senere, at man påtænker at gennemføre skattenedsættelse for de lavere indtægtsgrupper. Det er noget, som det er behageligt for en statsminister at kunne sige, og det er fristende at sige det, men det lader sig ikke nægte, at det står ikke særlig godt til det andet synspunkt om, at man skal holde igen på købekraftstrømmen. Her er netop tale om at lette den.

Den samme dobbelthed finder jeg i den højtærede finansministers tale, da han fremlagde finansloven. Han taler om — det er spalte 21 i folketingstidenden —, at et overskud på statsbudgettet vil være med til at fremme genopbygningen og bidrage til stabiliseringen af vort prisniveau, men lidt senere taler også den højtærede finansminister om en skatteomlægning, som betyder en skattelettelse for de lavere indkomstklasser. Han siger derom lidt senere, at måske kan man så tage noget mere fra de større indtægter, men han vil forberede på, at provenuet alligevel ikke bliver mindre, og det bebudes, at der vil komme et forslag i den retning i den udskrivningslov for finansåret 1949—50, som om kort tid skal fremsættes på rigsdagen.

Se dette, at der på denne måde synes at være en vis modstrid med det almindelige synspunkt, at man i forbrugsbegrænsende øjemed skal have overskud på statsbudgettet, idet man jo samtidig giver ud med den anden hånd ved hjælp af skattelettelse til store dele af landets befolkning, gør det berettiget at stille det spørgsmål, om vi har en økonomisk politik her i landet, og i så fald, hvad denne politik går ud på. Det har jeg prøvet at få besvaret ved at læse i det såkaldte nationalbudget, hvis mest interessante afsnit efter mit skøn er det, der handler om de økonomisk-politiske forudsætninger. Det hedder om disse — hvis jeg med den højtærede formands tilladelse må citere et par steder — på side 10 bl. a., at

„det løbende forbrug i forhold til produktionen er steget hurtigere end foreneligt med et passende tempo i genopbygningen“.

Et andet citat på samme side går ud på, at det vil

„være vanskeligt at gennemføre den investeringsvirksomhed, som genopbygningen forudsætter, uden en nedgang i befolkningens levestandard“.